Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kind ; oversat til Carl Maria Webers Musik af Oehlenschläger.
Titel | Title:	Jægerbruden : Syngespil
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzels Forlag, 1821
Fysiske størrelse | Physical extent:	84 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

JÆGERBRUDEN
1821

56-43-8°
Ex. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°
1 1 56 0 8 00353 7

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130023413486

BIBLIOTHECA REGIA

Ottokar,
Fr Hansen
Afsendt den 22 August 1819
Arnesen

1453 9.734.

JÄGERBRUDEN.

Mamren

Fausböle,

Jægerbruden,

Syngespil af Kind.

Oversat til

Carl Maria Webers Musik

af

Oehlenschläger.

Kiøbenhavn, 1821.

Paa Boghandler C. A. Reitzels Forlag.

Trykt i H. F. Popps Bogtrykkerie.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Jægerbruden.

Personerne.

Ottokar, Fyrste i Bøhmen.

Kuno, Arveforster.

Agathe, hans Datter.

Anna, en ung Slægtning.

Kaspar, } Jægere hos Kuno.
Max }

En Eremit.

Kilian, en ung Bonde.

Brudepiger.

Jægere, Følge,

Bønderfolk, Spillemænd.

Sammiel, en Skovaand.

Titania.

Nattespøgelser.

Handlingen foregaaer kort efter Tredieveaarskrigen.

Første Akt.

(Plads foran et Krohuus paa Landet).

Max sidder i Forgrunden ved et lille Bord, med en Ølkande for sig. I Baggrunden Fuglestang og Folkevrimmel. Bøhmisk Biergmusik. I det Handlingen begynder, høres et Skud, og Brystpladen falder ned fra Fuglestangen.

Flere Stemmer.

Ha herligt! prægtig truffet.

(Hurra og Haandklappen).

Max

(afsides, trykker sig den knyttede Haand mod Panden).

Til Lykke, Bonde!

Chor af Bønderfolk.

Victoria, Victoria! vor Mester vi hædre.
Hvo træffer saa sikkert? Hvo rammer vel bedre?
Hvor findes hans Mage? Lykønsker ham da!
Victoria, Victoria, Victoria!

Max.

Ret saa! Skrig til du bliver sort! (Steder Bøssen mod Jorden og stiller den op mod et Træ) Var jeg da blind? Har Lamhed ramt denne Haand?

(Der har imidlertid dannet sig et Tog. Foran gaae Musikanterne og spille en Marsch; derpaa komme nogle Bønderdrenge, med de nedskudte Jernplader og Gevinsterne; saa Kilian som Fuglekonge, med stor Urtekost i Barmen, og Ordensbaand om Livet. Skytter med Bøsser, Qvinder og Piger. Toget bevæger sig kredsformigt henad Skuepladsen. I det de nærme dem Max og gaae ham forbi, pege de haanligt, bukke, neie for ham, og hviske til hverandre. Tilsidst bliver)

Kilian

(staaende, brynster sig og synger).

Fuglekongen gratulere
Bør han smukt, og respektere.
Strax Mossiø lykønsk mig da!
Vil han? spør' jeg. Ha, ha, ha!

Choret

(gientager den sidste Linie).

Kilian.

Ridderbaandet mig er givet
Grønt og vadret trindt om Livet.
Smukt ærbødig vær han da!
Hvad traf han vel? Ha, ha, ha!

Choret (som før).

Kilian.

Snart igien, ved næste Skyden,
Stoppes Munden paa hans Skryden.
Skal vi atter kappes da?
Suurt han muler? Ha, ha, ha!

Chor.

Suurt han muler! Ha, ha, ha!

Max

(springer op, drager sin Daggert, og griber Kilian i Brystet).

Lad mig være med Fred! eller — —

(Tummel; de trænge ind paa Max).

Kuno, Kaspar og flere Jægere
komme med Bøsser og Jagtspyd.

Kuno.

Hvad er her paa Færde? Fy skamme Jer! Tredive mod Een? Hvo understaaer sig at overfalde mine Jægere?

Kilian

(slippes af Max og stammer frygtsom).

Alt med det Gode og i Mindelighed, bevaagne Hr. Arveforster! Det var ei saa ilde meent. Vi have her for Skik, at den som altid har skudt feil, faaer ikke Lov, at skyde med efter Kongegevinsten; og saa drille vi ham en Kiende. Men alt med det Gode og i Mindelighed.

Kuno (hæftig).

Altid skudt feil? Hvo har det?

Kilian.

Det gaaer rigtig nok vel vidt, naar vi Bønder skyde bedre end Jægerne; men spørg ham selv!

Max

(beskiæmmet og fortvivlet).

Jeg kan ikke nægte det! Jeg har skudt forbi hvergang.

Kaspar (sagte).

Tak, Sammiel!

Kuno.

Max, Max, er det muligt? Du, som før var den bedste Skytte, hvor du kom! I fire Ugers Tid har du ikke bragt en Fiær hiem med fra Jagten. Og nu ovenikiøbet — Skam dig!

Kaspar.

Tro du mig, min Broer! det er, som jeg siger: der har nogen ved Trolddom giort dig forknyt; det maa du signe dig for, ellers træffer du ikke det Bitterste meer.

Kuno.

Dumme Streger!

Kaspar.

Ja, det er just det jeg mener. Men stigt er snart afhiulpet, Kammerat! Gaa du bare næste

Fretag hen paa en Korsvei, skriv en Kreds omkring dig, med din Ladestok, og kald tre Gange paa den store Jæger.

Kuno.

Tie, siger jeg, du uforskammede Karl! Jeg har længe kiendt dig: du er en Dagdriver, en Drukkenbolt, en falsk Spiller. Tag dig vare for, at jeg ikke opdager værre Ting om dig. (Kaspar giør en krybende Bevægelse, som om han vilde undskylde sig) Ikke et Ord! eller du har paa Stedet din Afsked. Men du Max! vogt du dig ogsaa! Jeg holder af dig; det glæder mig at vor Fyrste vil overdrage Sønnens Ret til Svigersønnen! Men — mislykkes dit Prøveskud imorgen, saa gaaer du dog baade Glip af Levebrød og Brud.

Max.

Imorgen! Imorgen alt!

Nogle Jægere.

Hvordan har det sig egentlig med dette Prøveskud? Vi have hørt saameget ymte derom.

Kilian.

Ja vi ogsaa; men vi vide dog hverken ret ud eller ind.

Andre.

O fortæl os det dog, Herr Arveførster!

Kuno.

Lad saa være! Til Hofleiren komme vi dog tidsnok. Min Tipoldefader, hvis Billed endnu den Dag i Dag hænger i Jagthuset, heed Kuno, som jeg, og var fyrstelig Livjæger. Engang paa Jagten opsporede Hundene en Hiort, paa hvilken et Menneske var smeddet fast; thi saa straffede man Krybeskytter, i gamle Dage. Dette Syn vakte Fyrstens Medlidenhed. Han lovede den, der kunde fælde Hiorten, uden at træffe Misdæderen, at vorde Arveførster, og at faae det lille Jagtslot, i Nærheden, til Bolig. Den bolde Livjæger, mere dreven af Medlidenhed end Vindelyst, betænkte sig ikke længe: sigtede, Hiorten faldt; og Krybeskytten slap heelskindet derfra, paa nogle Rifter i Ansigtet nær, han havde faaet i Tornebusken.

Qvinder.

Gud skee Lov! Den stakkels Krybeskytte!

Mænd.

Ret saa! det var et Mesterskud.

Kaspar.

Eller et Lykketræf; ja maaskee endogsaa —

Max.

O gid jeg var en Kuno!

Kuno.

Ogsaa min Tipoldefader glædte det, at have reddet en Ulykkelig; og Fyrsten fik hin saa kiær, at han intet nægtede ham.

Kilian.

Derfra har altsaa det sælsomme Prøveskud sin Oprindelse. Nu vide vi først ret Besked, mine Venner og Naboer!

Kuno.

Hører Historien til Ende! Det gik dengang som det gaaer endnu. (Med et Blik paa Kasper) Den Onde saaer stedse Klint iblandt Hveden. Kunos Misundere bildte Fyrsten ind, at dette Skud var skeet ved Fandens Kunster, at det havde været et Troldskud.

Kaspar (sagte).

Tænkte jeg det ikke nok? — Hielp nu, Sammiel!

Kuno.

Desaarsag gjorde Fyrsten endnu den Betingelse ved Stiftelsen, at hvo af Kunos Efterkommere, der i Fremtiden søgte om at blive Arveførster, maatte først giøre Prøveskud. Jeg for min Deel har nedskudt en Sølvdaler af en Qvist. Hvad nu vor naadige Herre imorgen vil befale, veed ingen endnu. Men nok om det! (til sine Je-

gere) Lader os begive os paa Veien igjen! Du Max kan endnu først gaae hiem og eftersee, om alle Hoveriefolkene ere komne. Det skulde giøre mig ondt for dig, min gode Knøs; tag Mod til dig, fat dig! Det Maal der sættes dig, er din Kiærlighed. Endnu før Sol staaer op venter jeg dig i Hofleiren.

Max.

O denne Morgen!
Rædsomt hæver den sit Slør.

Kuno.

Fryd, eller Sorgen,
Giemmes i dit Bøsserør.

Max.

Ak mit Mod forsvinder!
Lykkes vel mit Skud?

Kuno.

Den som vover, vinder;
Følg din Lykkes Bud.

Max.

Agathe, dig miste!
Mit Hierte vil briste.
Anelsen ei godt mig spaaer.

Chor.

See hvor trøsteløs han staaer!
Haabet ganske ham forlader.

(til Max)

Stol paa alle Godes Fader,
Han vil signe dine Kaar.

Max.

Vee mig! Voldsomt Hjertet slaaer;
Frygtelige Magter true —
Modet holder meer ei Stand.

Kaspar.

Lunefuld er Lykkens Frue;
Men, paa selve Gravens Rand,
Ei fortvivle bør en Mand.

Kuno.

Svigter dig den kiælne Due,
Bær dit Uheld som en Mand!

Chor.

Det er meer, end Hiertet kan.

Kuno.

Min Søn, fat Mod!
Gud raader, han er god.

(til Jægerne)

Nu fort! I Morgen gjenlyder
Vor Larm mellem Biergene smukt.

Jægerne.

Det Vildt, som i Krattet indbryder,
Den Ørn, som i Luften sig skyder,
Indhentes ved Kuglernes Flugt.

Bønder.

Lad lystigt da Hornene tone!

Jægerne.

Thi lystigt nu Hornene tone.

Alle (uden Max).

Naar Solen gaaer atter til Ro,
Syng, Gienlyd, fra Bøgenes Krone
Dit Hurra, for Elskende To!

(Kuno gaaer med sit Følge).

Kilian.

En skikkelig Mand, den Herr Forster! Men kommer nu ogsaa alle med mig i Kroen, I Andre! Det begynder allerede at blive ganske mørkt og gyseligt her. (Til Max) Og lad os nu ogsaa være gode Venner, min kiære Max! Jeg ønsker ham al mulig Lykke til imorgen. Lad nu alle Grille er fare, tag han sig en Pige, og dands ind i Kroen med os.

Max.

Jo nu er jeg ret opsat til at dandse!

Kilian.

Nu, som han vil!

(Han tager sig en Pige, de andre Ungkarle ligesaa. Under en bøhmisk Vals dandse de Fleste ind i Kroen; de andre adsprede sig. Det er blevet ganske mørkt).

Max ene. Siden Sammiel, af fast overnaturlig Størrelse; hans Kiortel mørkegrøn og ildfarvet, med Guld; den store Hat, pyntet med Hanefiær skiuler det Meste af hans Ansigt.

Max.

Nei, længer kan jeg ikke møde
Den Frygt, som truer dette Bryst.
Hvad er min Synd? Hvad er min Brøde?
Min Siæl, hvor er din fordums Trøst?

Giennem Skov og giennem Lunde
Drog jeg, før, med lystig Fart;
Alt, hvad Blikket øine kunde,
Traf den sikkre Kugle snart;
Og om Aftnen til din Hytte,
Min Agate, let jeg gik;
Og du lønte Jægrens Bytte
Med et saligt Elskovsblik.

Har du mig nu forladt, o Himmel?

(Sammiel træder stiv og stirrende et Skridt nærmere frem af Busken).

Staaer tæt jeg ved min Afgrunds Bred?
Og styrter bleg og hovedsvimmel
Fortvivlet jeg i Dybet ned?

Nu hun i sit Vindue sidder,
Venter paa sin Hiertenskiær;
Skovens muntre Fugleqvidder
Tyder: Beileren er nær.
Vinden, som i Løvet leger,
Tit alt hende skielmsk bedrog;
Naar en Green sig stærkt bevæger,
Hun det for sin Elsker tog.

Dog jeg maa Skræk og Angest taale,
(Sammiel gaaer med store Skridt over Skuepladsen i Baggrunden).
Mig marter Mismod, brødefri.
O træng dig frem af Mulmet, Straale!
Min Gud vær naadig, staa mig bi!
(Sammiel forsvinder).

Kaspar (kommer under Slutningen af Sangen og sniger sig hen mod Max; saasnart han sees af denne, siger han):

Ha ha, er du der endnu Kammerat? Det var vel, at jeg traf dig.

Max.

Sniger du dig nu igien i Hælene paa mig, som en Speider?

Kaspar.

Er det min Løn? Paa Veien faldt der mig et Raad ind, hvormed du godt kunde være tient;

og af velmeent Iver stiæler jeg mig bort, og løber mig ganske aandeløs. Jeg kan ikke taale, at du skal være til Spot, for disse Bønderknolde. For Fanden, de loe jo, som om de skulde spraekke. Dog, lad saa være! Slaa du de Griller af Hovedet, min Bro'er. (Griber efter Ølkanden paa Border) Hvad for noget? Du drikker Øl? Det duer ikke til at drukne Sorgerne i. (Raaber ind i Kroen) En Flaske Viin herud, og to Bægere! Hør Kammerat, om det ogsaa skulde koste mig min sidste Skilling, kan jeg dog ikke fordrage, at see dig nedslaaet. Du maa drikke med.

(Det Forlangte bringes).

Max.

Nei Tak! Jeg er saa heed nok i Hovedet alligevel.

(Han hviler sit Hoved i sine Hænder og bedækker sit Ansigt).

Kaspar

(som har fyldt Bægerne, gyder hurtig nogle Draaber af en lille Flaske, i det Bæger der staaer for Max, uden at denne mærker det, og siger sagte):

Saadan lille Ven! Saa behøver du kun lidt. Hielp nu, Sammiel!

(Sammiel stikker hurtig Hovedet ud af Busken i Forgrunden, lige der, hvor Kaspar sidder. Kaspar forfærdet)

Du der? (Sammiel forsvinder).

Max (reiser sig hurtig).

Med hvem talde du?

Kaspar.

Jeg? Med ingen. Jeg sagde: Saadan lille Ven, da jeg fyldte dit Bæger.

Max.

Jeg skal ikke have noget.

Kaspar.

Herr Arveførsteren leve! Du vil dog drikke din Husbonds Sundhed med, veed jeg?

Max.

Lad saa være!

(De klinke og drikke).

Kaspar.

Nu en lille Vise ovenpaa.

(Synger):

Her i Jordens Jammerdal
Var dog idel Sorg og Qval,
Var ei Ranken Druer;
Derfor til mit sidste Suk
Jeg af Flaskens Kluk-Kluk-Kluk
Suger Glædens Luer.

Ei, du maa synge med.

(Drikker).

Max.

Lad mig være!

Kaspar.

Jomfru Agathe leve! Det var dog en Stymper, der vilde vægre sig ved at drikke sin Kiæreste's Sundhed.

Max.

Du bliver uforskammet.

(De klinke og drikke).

Kaspar.

Een er een, og tre er tre!
Smukt addeer nu, lad mig see,
Hvad er Vinen værdig?
Tærningspil og Lykkegarn,
Og et deiligt Pigebarn,
Saa er Glæden færdig.

Med dig er der da heller intet Udkomme.

Max.

Hvor kan du anmode mig om at istemme slig en Sang?

Kaspar.

Vor naadigste Fyrste leve! Hvo som ikke drikker den Skaal med, er en Judas.

Max.

Velan da! Men saa heller ei en Draabe meer.

(De klinke og drikke; Max vifter sig i Ansigtet med sin Hat, og yttrer paa flere Maader at han har det hedt).

Kaspar.

Uden sligt Trifolium,
Intet ægte Gaudium,
Siden Edens Dage.
Skynd dig da at vorde viis!
Saadan kun til Paradis
Vender du tilbage.

Max (springer op).

Riding! Agathe havde Ret i, at hun altid varede mig for dig.

(Vil gaae; man mærker en vis Heftighed hos ham, som hos en misfornøiet Beruset).

Kaspar.

Men hvor kan du dog nu strax bringes saadan i Harnisk, Broerlille? Jeg tiente endnu som Flødeskiæg under Altringer og Tilly, og tog Deel med i Magdeborger-Dandsen; mellem Krigsfolket lærer man da let slige verdslige Viser. (Kirkeklokken slaaer) Vil du allerede hiem?

Max.

Ja, det er høi Tid; Klokken slog syv.

Kaspar.

Og til Agathe? Det synes mig dog ikke om. Du kunde let giøre hende nedslaaet. Veed du ikke nok, hun haabede, du skulde komme hiem med en Gevinst, som et godt Varsel for imorgen?

Max.

Ak, den arme Pige! Og jeg selv! — Imorgen!

Kaspar.

Bliv derfor heller lidt endnu, og hør et godt Raad. Det var egentlig Aarsagen, hvorfor jeg søgte dig op. Jeg veed noget, som ganske bestemt kunde hielpe dig.

Max.

Hielpe mig?

Kaspar (hemmelighedsfuld).

For ret at vise dig mit Venskab, kunde jeg have Lyst til at betroe dig under fire Øine — — Det er ikke hen i Taaget, at jeg imellem har ladet et Ord falde — — Der gives upaatvivlelig visse hemmelige Naturens Kræfter, — visse uskyldige Jagtkunster; — — Denne Nat, i hvilken der indtræffer en Maaneformørkelse, er særdeles vel skikket til at udføre store Ting. En gammel Biergjæger har for mange Aar siden hiulpet mig; — —

(Man seer fra Tid til anden Sammiel lure, uden at de Tagende vorde ham vaer).

Max.

Du tiltæller mig Giften draabeviis.

Kaspar.

Hvad synes dig om, Kammerat, hvis jeg hialp dig til ret et lykkeligt Skud, der trøstede Agathe, og forvissede dig om dit Held imorgen?

Max.

Et underligt Spørgsmaal! Hvor er det muligt?

Kaspar.

Kun frisk Mod! Hvad du seer for dine Øine, maa du vel troe. Der, tag min Bøsse!

Max.

Hvad skal jeg med den?

Kaspar.

Taalmodighed! (Han seer i Veiret) Lader sig da intet tilsyne? (hurtig i det han giver ham Bøssen) Der! Seer du Ørnen deroppe? Skyd!

Max.

Er du forrykt, eller troer du, jeg er det? Det er næsten allerede bælmørkt, og Fuglen svæver som en sort Plet høit under Sky, hvor ingen Kugle kan naae.

Kaspar.

Skyd, i Fandens Navn! Ha, ha, ha!

Max

berører tvivlende Hanen paa Geværet; det gaaer af. I samme Øieblik høres en Skoggerlatter, og Max vender sig forskrækket om til Kaspar)

Hvad leer du af? Som paa Helvedes Vinger daler det, deroppe fra. (En mægtig Ørn synker ned; hvirvler et Øieblik i Luften, og styrter derpaa død ned for Maxes Fødder) Hvad er det?

Kaspar (tager den op).

See engang! Den prægtigste Kongeørn, nogen vil see for sine Øine. Og hvor herligt truffen! Lige under Vingen. Forresten ikke kommen til mindste Skade. Du kan lade den udstoppe til et Naturaliekabinet, min Broder.

Max.

Men — det begriber jeg ikke. Denne Bøsse er dog som enhver anden.

Kaspar.

Bravo! Det vil sætte dig i Respekt hos Bønderknoldene igien, det vil glæde Agathe. (Han plukker et Par af de største Fiær, og sætter Max dem i Hatten) Saadan, Kammerat! Det være dig et Seiers-tegn.

Max.

Hvad giør du? Der gjennemfarer mig en Gysen. Hvormed har du ladt? Hvad var det for en Kugle?

Kaspar.

Det var ingen Kugle, du Nar! En svanger Staalorm. Den træffer aldrig feil.

Max.

Drømmer jeg, eller har jeg en Ruus? Sligt har jeg endnu aldrig oplevet. Kaspar! jeg beder, jeg besværger dig. (Griber ham i Brystet) Kaspar, jeg myrder dig, hvis du ikke siger mig, hvad det var for en Kugle.

Kaspar.

Er du forrykt i Hovedet af Glæde, Broers lille? Jeg deler den med dig. (Omfavner ham) Ikke sandt? Det var et Skud? Slip mig!

Max (slipper ham).

Hvor fik du den Kugle?

Kaspar.

Nu, hvis du har faaet Sands og Samling igien — saa sig mig — du, som dog er den flinkeste Skytte — er du virkelig saa taabelig, eller lader du kun saa? Har du aldrig i Verden hørt tale om en Troldkugle?

Max.

Dum Snak!

Kaspar.

Saa lærer man dog mere, naar man kommer i Krig. Ha, ha! Hvordan mener du Skarpskytterne vilde komme ud af det, der ofte ramme deres Mand langt borte, i den tykkeste Røg og Damp? Er det heller aldrig faldet dig ind, hvordan Gu-

stav Adolph blev skudt ved Lützen, trods sin Elsdyrs Lædertrøie? To Sølvkugler havde truffen ham, heed det. Jo vist! Hvorfor ikke det? Til saadan et Skud udkræves meer, end blot at sigte, og trykke løs.

Max (betragter Ørnen).

Et utroligt Skud! Hentet ned fra Skyerne i det sildige Tusmørke. Saa er det dog sandt!

Kaspar.

Betragte vi nu Tingen ret, saa er der dog vel Forskiæl paa at staae i Baghold, og røve en stakkels Diævel Livet, og paa at blive Arveforster og en deilig Piges Brudgom, ved et sikkert Skud.

Max (grublende).

Har du flere slige Kugler?

Kaspar.

Det var den sidste. Det var just paa Heldingen.

(Taushed).

Max.

Hvorfor bliver du pludselig saa knap paa Ord? Paa Heldingen? Hvad vil det sige?

Kaspar.

Just nu i Nat kunde man faae nogle igien.

Max.

I Nat?

Kaspar.

Tilforladelig! Tre Dage efter hverandre staaer Solen i Skytten; i Dag er det den mellemste, og i Nat indtræffer en fuldkommen Maaneformørkelse. Max! Min Kammerat! Din Skiæbne ledes af lykkelige Stierner. Du er bestemt til noget Stort. Just i Nat, før Dagen, da du skal giøre Prøveskud, og vinde Embed og Brud, byde usynlige Magter, byder Naturen dig selv den Hielp, du saa høilig trænger til:

Max.

Velan! Min Skiæbne vil det; skaf mig slig en Kugle.

Kaspar.

Fleer end du behøver. Men bruger man Formynder, naar man er myndig?

Max.

Hvordan faaer man dem?

Kaspar.

Det skal jeg sige dig. Indfind dig i Nat paa Slaget Tolv i Ulvesvælget.

Max.

Ved Midnat i Ulvesvælget? Nei. Det Hul har et slemt Rygte. Ved Midienat aabne sig Helvedes Porte der.

Kaspar.

Nu — som du vil! — Og dog kan jeg ikke forlade dig paa Randen af Fortvivlelsen. Jeg er din Ven. Jeg vil hielpe dig at støbe Kuglerne.

Max.

Heller ikke det.

Kaspar.

Saa staa imorgen til Spot for alle og enhver; mist dit Førsterembed, og Agathe. Jeg er din Ven, jeg vil støbe dig Kuglerne; men du maa være tilstæde.

Max.

Du har en glat Tunge. Nei, med slige Ting maa en ærlig Jæger ikke befatte sig.

Kaspar.

Kryster! Altsaa kun ved fremmed Fare, hvis det var muligt, vilde du kiøbe dig din Lykke? Mener du da, det formindskede din Brøde, hvis det var een? Troer du ikke, at du allerede havde giort dig skyldig i Synd, hvis det maatte kaldes saa? (han udsvreder Ørnens Vinger) Mener du at du fik denne Ørn for intet?

Max.

Vee mig, hvis du taler sandt.

Kaspar.

En billig Tvivl! — Utaknemlighed er Verdens Løn. — Jeg vil afhugge mig en Fiærvinge,

for dog at have noget for min Umage. (giør det) Sælsomt! For at trøste Agathe vovede du dette Skud, og til at vinde hende, mangler dig Mod. Det vilde den Voxdukke, der gav mig Kurven for din Skyld, vel nødig tro. (sagte) Det skal blive hævnet!

Max.

Elendige Karl, Mod har jeg.

Kaspar.

Saa viis det. Siden du dog alt har brugt en Troldkugle, maa det jo være dig en sand Børneleg at støbe dig nogle. Hvad du, uden denne Hielp, har at vente, kan du let slutte dig til, af dine forrige Feilskud. Pigen er forgabet i dig, kan ikke leve uden dig; hun vil fortvivle. Alle Mennesker ville pege Finger ad dig; du vil hentære dit Liv, og maaskee i Fortvivlelse — — (farer sig med Haanden over Ansigtet, som om han tørte sine Øine) Skam dig, haardføre Jæger! Du sørger mere for ham, end han sørger for sig selv. (afsides) Hielp nu, Samniel!

Max.

Agathe vilde døe, og jeg springe i en Afgrund, det blev Enden paa Legen. (Rækker Kaspar Haanden) Ved Agathes Frelse, — jeg kommer!

(Samniel, som har luret ved de sidste Ord, nikker med Hovedet og forsvinder).

Kaspar.

Ti bomstille med hvad du har hørt. Det kunde styrte dig og mig i Ulykke. Jeg venter dig Klokken tolv.

Max.

Jeg skal ikke svigte. Klokken tolv seer du mig igien.

(gaaer).

Kaspar (seer spodsk efter ham. Det er imidlertid bleven ganske mørkt).

Tie, tie! For ingen dig beklag!
Nu Helved vundet har sin Sag,
Paa Hielp er længer ei at tænke.
Omhvirvler ham Aander, i natlige Hær!
Han bær' fortvivlet alt jer Lænke;
Triumf! thi Hævnen, thi Hævnen er nær.

Anden Akt.

(En smal Forsal med to Sidegange; Hiortetakker, fæstede paa Væggen, og mørke Tapeter med Jagtstykker, give den Synet af et Jægerhuus, der fordum har været et fyrsteligt Lyststot. I Midten en Dør med et Forhæng til en Altan. Paa den ene Side staaer Annas Rok, paa den anden, et stort Bord med en brændende Lampe, paa Bordet ligger en hvid Kiole med grønne Baand).

Anna

(staaer paa en Skammel, har atter ophængt Stammefaderen Kunos Billed, og banker et Søm fast).

Agathe

(afløser en lille Strimmel, hvormed hun har forbundet sin Pande).

Anna.

Skiælm, hold fast!
Jeg dig skal lære.

Spøgerie man kan undvære;
Sligt er kun vor Skov til Last.

Agathe.

Hold vor Stammefa'r i Ære.

Anna.

Ei! den Herre graa
Steds jeg agte maa.
Kun hans Træl jeg vilde lære
Mere tro at være.

Agathe.

Siig mig da: hvo er den Træl?

Anna.

Det er Sømmet. Kan du spørge?
Bør det ei for Herren sørge?
Ned han faldt. Siig var det vel?

Agathe.

Du har Ret, en troløs Træl.

Anna.

Haard som Jern for Herrens Vel.

Agathe.

Alt vinker dig til Festen,
Alt dig vækker Latter, Lyst.
O hvor modsat slaaer mit Bryst.

Anna.

Griller hader jeg som Pesten.
Stedse med freidigt Mod

Henseile Livets Flod,
Det giør et lystigt Blod.
Sorg og Kummer maa man dæmpe.

Agathe.

Hvo kan Barmens Slag bekæmpe?

Anna.

Haabet tvinger Tvivlens Harm

Agathe.

Tvivle maa en kiærlig Barm!

Anna.

See saa! Nu kan Stammefaderen vel igien hænge fast et hundrede Aars Tid. Der oppe seer jeg ham gierne. (til Agathe) Men du har alt taget Bindet af? Er Blodet stilt?

Agathe.

Vær ganske rolig, kiære Anna! Skrækken var det Værste. Hvor dog Max bliver af?

Anna.

Nu kommer han vist snart. Herr Kuno sagde jo bestemt, at han først vilde sende ham hiem engang først.

Agathe.

Her er ret censomt og stille.

Anna.

Uhyggeligt er det rigtignok at være saadan ene paa et gammelt Jagtslot, Aftnen før et

Bryllup, da det spøger, siger man. Især naar slige ærværdige længsthenmuldnede Herskaber pludselig falde ned af Væggene. Nei, da maa jeg bedre lide de Unge og Levende.

Naar man paa sin Vandring finder
Ret en vakker Ungersvend,
Lys af Øine, rød af Kinder,
Skotte vi til Knøsen hen.

Sagtens Øiet sig forvirrer,
Naar det mødes paa sin Vei;
Men man atter paa ham stirrer,
Naar han meer det mærker ei.

Skulde Blikkene sig møde —
Herregud, var det en Spot?
Ei man stirrer sig tildøde;
Rødme lidt, det klæder godt.

Blik derhen og Blik tilbage,
Indtil Mund sig nærmer Mund.
Salig Elskovs første Dage,
Snart slaaer eders Høitidsstund.

Kommer Venner! Hver er buden!
Hymen har bønhørt vort Suk.

Skiøn til Festen rødmer Bruden,
Og vor Knøs ei mindre smuk.

Agathe
(som under denne Sang har begyndt at kante Kiolen med Baand, synger med):

Og vor Knøs ei mindre smuk.

Anna.

Saadan Agathe! Nu behager du mig. Nu er du saadan, som jeg vil være; (vigtig) naar jeg engang skal staae Brud.

Agathe.

Hvo kan forudsige sligt? Dog jeg under dig det af ganske Hierte, om ogsaa min Brudestand skulde være mindre lykkelig, end din. Især har der idag, siden jeg kom fra Eremiten, ligget mig som en Steen paa Hiertet. Nu føler jeg mig dog noget lettere.

Anna.

Hvordan det? Fortæl dog! Endnu veed jeg slet ikke, hvordan dit Besøg er løbet af. Alt hvad jeg veed, er at den fromme Olding har foræret dig Roser.

Agathe.

Ja! De omblomstre Korset paa hans Alter, og Bønderne, hvem han forærer det Rosenvand, der er presset af dem, skatte det høit, som et forunderligt Lægemiddel. Da jeg bad ham om at giøre

en Bøn til Gud for Max og mig, svarede han, at jeg skulde vogte mig for en stor ubekiendt Fare, han havde drømt om. Derpaa gav han mig Roserne. Nu er jo hans Advarsel gaaet i Opfyldelse. Det nedfaldne Billed kunde let have dræbt mig.

Anna.

Godt forklaret! Saaledes bør man altid bagefter udtyde slemme Varsler.

Agathe.

Disse Roser ere mig nu dobbelt dyrebare, og jeg skal pleie dem paa det omhyggeligste.

Anna.

Synes du ikke, man skulde sætte dem udenfor Vinduet i den friske Natteluft? Det er vel ogsaa snart Tid at klæde sig af.

Agathe.

Giør det kiære Anna!

Anna.

Men saa maa vi ogsaa gaae i Seng.

Agathe.

Ikke før Max har været her. Det er desuden ret en eensom sørgelig Aften.

Anna.

Har man ikke dog ret sin Nød med jer forelskede Folk?

(gaaer).

Agathe (ene).

Hvor rolig var min Slummer,
Før jeg den Elskte saae!
Med Elskov pleier Kummer
Jo Haand i Haand at gaae.
Har Maanen alt vor Dal forladt?
O skiønne Nat!

Skovens Krone,
Løft min Tone
Saligt op mod Herrens Throne!
Sangen bæve,
Sangen svæve
Did, hvor Stierner klart sig hæve.
(hun seer ud af Vinduet).
O hvor stærkt den gyldne Stierne
Blinker fra sin blege Leir.
Hist kun, bag de Bierge fierne,
Trækker op et Tordenveir;
Og bag Skoven, sortegraa,
Dybe, tunge Skyer staae.

Jeg opvender
Mine Hænder
Gud til dig, som Hiertet kiender!
Mig fra Fare
Du bevare.
Send til Trøst din Engleskare.

(hun seer atter ud).

Alt til Hvile haster hen,
Hvorfor dvæler du, min Ven?
Øret hører ei din Sang;
Vinden kun i Grancns Hang.

Birkelovet dybt i Lund
Hvisker hen til Espeduſken;
Nattergalen høit i Buſken
Glæder ſig ved Natten kun.

Hvad nu? Larmer det ei hiſt?
Hans Skridt jo lyder!
Han ud af Krattet bryder;
Ham er det viſt.

Han kom, han kom!
Nu vinke ſkal Kiærligheds Flag.

(hun vifter med ſit Tørklæde).

Dig venter nær
Din Hiertenskiær.
Hvor ſeent han kommer idag!
Gud, — Maanens Glands
En Blomſterkrands
Mig viſer, ſlynget om hans Hat.
O Fryd! han Krandſen vandt ved bedſte Skud.

Imorgen vinder han sin Brud.
Ja Haab! du smiler, har mig ei forladt.

Glæden vender snar tilbage,
Atter Hiertet banker frit.
Elskte Ven, det møder dit!
Gud! hvor kunde jeg forsage?

Ja, mit Held, du kom igien
Med den dyrebare Ven;
Smile vil du os imorgen.
Intet Vee nu, intet Ak!
Himmel, for du dræbte Sorgen,
See min Taare, tag min Tak!

Max kommer forstyrret og heftig ind; strax derpaa

Anna.

Agathe.

Er du endelig der, kiære Max?

Max.

Min Agathe! (han omfavner hende; Agathe træder stille tilbage, da hun seer Fiærbusken, istedet for den indbildte Krands) Tilgiv, hvis I ere blevne oppe for min Skyld. Jeg kan desværre kun dvæle her et Øieblik.

Agathe.

Du vil dog ikke strax gaae igien? Det trækker op til Torden.

Max.

Jeg maa nødvendig afsted. (Han kaster Hatten paa Bordet, saa at Fiærbusken slukker Lampen).

Anna.

Vel at Maanen skinner, ellers sadde vi her i Mørke. (Hun slaaer Ild, og tænder Lampen igien) Du er jo ret i Bevægelse. Formodentlig har du dandset?

Max.

Ja vist! Formodentlig!

Agathe

(frygtsom med alle Tegn paa et feilslaget Haab).

Du er i ondt Lune. Har du atter været uheldig?

Max.

Nei, nei! Tvertimod.

Agathe.

Ikke? Virkelig ikke?

Anna (til Max).

Har du vundet? Er det et Baand, lille Fætter, saa maa du give mig det. Hører du? Agathe har du allerede foræret nok af saadant Stads.

Agathe.

Hvad har du vundet, Max? Idag er det mig af Vigtighed.

Max
(med ængstlig Forlegenhed).

Jeg har — jeg var slet ikke med ved Fugleskydningen.

Agathe.

Og dog siger du, du har været lykkelig?

Max.

Ja, i Sandhed! Forunderligt utrolig lykkelig. See engang! (han viser hende Ørnefiæren i sin Hat med saadan Heftighed, at hun gyser tilbage) Den største Rovfugl har jeg hentet ned fra Skyerne.

Agathe.

Vær dog ikke saa heftig! Du støder mig den i Øinene.

Max.

Tilgiv! (Han opdager Blod paa hendes Pande) Men hvad er det? Du er saaret! Dine Lokker ere blodige. For Guds Skyld, hvad er der hændet?

Agathe.

Intet. Saa godt som intet. Det er lægt før Brudevielsen. (Klynger sig kiælent til ham) Du behøver ikke derfor at skamme dig ved din Brud.

Max.

Men saa sig mig dog —

Anna.

Skilderiet faldt ned.

Max.

Han der? Vor Stammefader Kuno?

Agathe.

Hvad andet? Det er jo det eneste Billed, der hænger i Værelset.

Max.

Den ærlige, gudsfrygtige Kuno?

Anna.

Halv om halv var det Agathes egen Skyld. Hvem bad hende vel hvert Øieblik løbe til Vinduet, da først Klokken var syv? Hvor kunde hun alt da vente dig?

Max.

Sælsomt! Forunderlig sælsomt! Klokken syv?

Anna.

Det hører du jo. Klokken havde neppe slaaet Fuldslag i Kirketaarnet.

Max.

Sælsomt! (sagte) I samme Øieblik nedskiød jeg netop Kongeørnen.

Agathe.

Du taler med dig selv. Hvad fattes dig?

Max.

Slet intet. Ikke det bitterste!

Agathe.

Er du vred paa mig?

Max

(med stigende Forlegenhed).

Nei, — hvad Aarsag har jeg vel dertil? — Seer du — jeg bringer dig et sikkert Tegn paa min tilbagevendte Lykke; — det har kostet mig meget; — og du? — du fornsier dig ei engang derover. Er det Kiærlighed?

Agathe.

Vær ei ubillig Max! Endnu kunde jeg jo ikke være stemt til Glæde — jeg veed jo endnu ikke — — Saadan en stor Rovfugl, som denne lader til at have været, har altid noget Rædsomt.

Anna.

Det kan jeg ikke sige; jeg kan godt lide deres Stormægtighed.

Agathe.

O staae dog ikke saa taus og grublende! Jeg elsker dig jo inderligt. Hvis du var uheldig imorgen, hvis jeg ikke blev din; — o tvivl ei derom, Græmmelsen dræbte mig!

Max.

Derfor — just derfor maa jeg afsted igien.

Agathe.

Men hvad har du for?

Max.

Jeg har — jeg har endnu havt et andet Held.

Agathe.

Endnu et andet?

Max.

Ja, siger jeg. (Uden at turde see Agathe i Øinene) Jeg har i Mørkningen skudt et sextentakket Hiort; den maae jeg endnu i Aften hente hiem, ellers stiæle Bønderne mig den.

Agathe.

Hvor ligger den Hiort?

Max.

Temmelig langt herfra, — dybt inde i Skoven. I Ulvesvælget.

Agathe.

Hvor? Gud, — jeg gyser!
Hist, i den Rædselsvraa?

Anna.

Den vilde Jæger der jo fnyser,
Og hvo ham seer, strax flygte maa.

Max.

Bør Frygt en Jægers Hierte tæmme?

Agathe.

Dog synder den, som frister Gud.

Max.

Jeg frygter ei hin Trudselstemme,
Ved Medienat fra Klippens Brud;
Naar, stormbevæget, Egen segner,
Ved Frøens Klynk fra Mosens Siv.

(Han tager Hat, Jagttaske og Bøsse);

Agathe.

Jeg er saa angst, jeg blegner.
O iil dog ei, o bliv!

Max

(skuer ud ad Altanen til, og siger mørk afsides)

End ei fordunkles Maanens Skive,
Dens Glands ei hylles end i Flor.
Dog snart vil Skyer den omgive.

Anna.

Vil nu du Agt paa Stierner give?
Nei, ei min Længsel er saa stor.

Agathe.

O vil du ikke hos mig blive?

Max.

Mig did henkalder Pligt og Ord.

Agathe og Anna.

Lev vel!

Max.

Lev vel!

(Han gaaer hurtig bort, men vender om igien i Døren, og siger veemodig):

Dog har du mig tilgivet,
At jeg saa snart bortgaaer?

Agathe.

Jeg skiælve maa som Sivet,
Min Angst ei godt mig spaaer.

Anna.

Saadan er Jægerlivet!
Imorgen som igaar.

Agathe.

Vee mig, du vil ei blive?

Anna.

Lad Sorg dig ei henrive.

Max (mørk).

Snart sortner Maanens Skive.

Agathe og Anna.

Tænk paa Agathes Nød!

Max.

Den strænge Skiæbne bød.

(De gaae bort til forskiellige Sider).

Et afsides Sted i Skoven *).

Sammiel og **Titania** mødes.

Titania.

Utyske! skal vi mødes her
Bag Klippeskygger, hule Træer?
Hvad vil du? Jsne mig med Skræk?
Forsvind kun bag din Tornehæk!
Viig bort med dine Dødens Gys,
Som Nattemulm for Maanelys.
Forstyr ei mine Alfers Leeg!
Du giør kun Glæden Kinden bleg.

Sammiel.

Titania vær ei saa sær!
Du raader ikke ene her.
Tre Uger har dit Væsen du
I disse Lunde drevet nu.
Hver Aften Nattergalen sang
Ved Bækken under Birkens Hang,
Mens Hyrden sad paa grønne Straae,
Og stirred til det Himmelblaa,
Og mens, til kiælne Fuglekluk,
Kun Skyggen hørte Kys og Suk.

---

*) Denne Scene er af Oversætteren.

Alt leflet har din Blomsterflok
Med Lokker og med Varme nok.
Saa tie da med dit Fløitechor!
Min Granetop har ogsaa Ord;
Og Strømmens Vandfald har en Bas,
Som synger Heltene tilpas.
Nu vove sig af Kløft og Krog
Min Øgle, Staalorm og min Snog.
De svinges ei i Luften blaa,
Som Sommerfugl med Vinger paa;
Dog stundum de forlystes vil,
Naturen hør' dem ogsaa til.
Saa hyl din Maane nu i Flor,
At ei det blege, kiælne Noer
Forblindet miste skal sit Syn,
Ved mine Skyers stærke Lyn.
Og gak du hiem, dig ei forkiøl.
Snart hyler mine Stormes Brøl,
Og ryster Egen til sin Rod,
Mens Regnen øser med sin Flod,
Saa stærk som hin, kun ei saa lang,
Der voldte Verdens Undergang.

Titania.

Kun Undergang du tænker paa,
Mens dine Uglevinger slaae.
Ja — var din Magt kun Storm og Lyn,

Jeg saae dig gierne rynke Bryn;
Thi selv din Mine, barsk og suur,
Forskiønned Skaberens Natur.
Din Skygge pynted Blomstens Hæk,
Og Glæden krydred du med Skræk.
Men du gaaer ud fra Lastens Dynd,
At friste Skabningen til Synd;
Og høit din Skoggerlatter gialdt,
Hvergang den Altforsvage faldt.

Sammiel.

Ei altid frydes den, som loe;
Forbittrelsen leer ogsaa jo.
Hvad uden Sorgerne var Fryd?
Hvad uden Fristelser var Dyd?
Jeg frister og, jeg raaber: Skiælv!
Men Aanden raader evig selv;
Og høi var ikke Himlens Vei,
Gik der en farlig Afgrund ei.
Jeg ryster Træet, blomstersmukt:
Hvad fast sig holdt, blier moden Frugt;
Paa Jorden maa de faldne Løv
Gienvorde — hvad de vare — Støv!

Titania.

Hvor kan en Aand saa stor og stærk
Nedlade sig til Nidingsværk?
En ussel jordisk Dødelig

Troer sig i Fælledsskab med dig.
Du skiænker Kugler til hans Rør:
Mon vel du ham bedrage bør?
Og overtræder du ei først,
Hvis Villie dog, hvis Magt er størst?

Sammiel.

Jeg er en Skovaand. Skovens Slægt
Jeg holder i min Varetægt.
Den fik ei, som hin stolte Mand,
Med Villien, Frihed og Forstand.
Ved Styrke, Hurtighed, ved Flugt
Fik ingen Mand med Dyret Bugt;
Sin Tilflugt han til Spydet tog,
Med Staal og Stang han Biørnen vog.
Det gik for langsomt for hans Rov,
Da fløi hans Piil i Hiortens Bov;
Men ei endnu tilfreds, han fandt
Et Middel, hvorved Svaghed vandt:
Ved Bøsse nu, med sorte Krudt
Blev Vingen skudt og Senen brudt,
Og Styrken bløde maa for List,
Mens Afmagt lurer bag sin Qvist.
Skal jeg endnu da taale tam,
At Falskhed søger, uden Skam,
Selv at fortrylle Kuglens Fart,
Der træffer dog saa vist og snart?

Skal en Bedrager, svøbt i Dunst,
Udøve ædel Jægerkunst,
Og søge Seiren, farligfri,
Ved nederdrægtigt Koglerie?
Skal han endnu formaste sig
Til ussel Hævn at bruge mig,
Mod Den, der tirret har hans Sind,
Et godt, forelsket, ærligt Skind?
Nei! jeg i Nat mig gotte vil;
Jeg fører op et lystigt Spil.
Det hule Træ med trøsket Glød
Mig min Knægt-Rupperts-Larve bød;
Frø, Ugle, Ravn, er min Bajas,
Vandslusen er mit Drikkeglas;
I Lynet jeg min Lysning fandt,
Og Stormen er min Musikant.
Saadan jeg orgle vil en Sang,
Der toner Skræk og Undergang.
Skræk for den svage Elskerknøs,
Men Bane for min Ryggesløs.
Afgrunden skal ham styrte see —
Og jeg skal atter skoggerlee.

Titania.

Farvel du Aand, med Hævnens Lyst!

Sammiel.

Farvel du Fee, med kiølent Bryst.

Snart hvirvler jeg i Kløften ind,
Straal du saa med dit Maaneskin!
(Begge gaae til forskiellige Sider).

En frygtelig Klippekløft

bevoxet med Naaletræer, omgiven af høie Fielde. Fra eet af disse styrter et Vandfald, hvorpaa Maanen skinner bleg. Det trækker op til Torden. Et huult Træ staaer i Mørket, hvis Trøske gløder hist og her. Paa en Green sidder en Ugle, med funklende Øine, der dreie sig som Hiul. Paa andre Træer Ravne og flere Skovfugle.

Kaspar

(uden Hat og Trøie, dog med Jagttaske og Daggert, lægger en Kreds paa Jorden af sorte Stene; i Midten et Dødningehoved. Nogle Skridt derfra ligger Drneøingen, Smeltediglen og Kugleformen).

Usynlige Aander.

Maanens Melk faldt ned paa Urt.
Uhui!
Spindvæv er med Blod besmurt.
Uhui!
Før sig nærmer næste Nat,
Uhui!

Sprætte vi, hvor Blodet sprat.
Uhui!
Snart før atter Dug faldt paa,
Uhui!
Vi vort blege Offer faae.
Uhui, Uhui, Uhui!

(Klokken slaaer tolv, dæmpet, langt borte. Kaspar har fuldendt sin Kreds; med det tolvte Slag uddrager han heftig sin Daggert og støder den i Dødningehovedet. Han løfter det i Veiret paa Daggerten, dreier sig tre Gange rundt og raaber):

Sammiel, Sammiel! Hør mit Kald!
Trin til denne Hierneskal.
Sammiel, Sammiel, hør mit Kald.

(Han stiller begge Dele hen igien i Kredsens Midte. En underjordisk Bragen høres. Sammiel træder frem af Klippen og viser sig noget borte. Kaspar kaster sig paa Jorden for ham).

Sammiel.

Hvad vil du?

Kaspar (krybende).

Du veed, at nu vor Pagt
Er snart tilendebragt.

Sammiel.

I Morgen.

Kaspar.

Forlæng mig den engang endnu!

Sammiel.

Nei.

Kaspar.

Et dobbelt Offer faaer da du.

Sammiel.

Hvilket?

Kaspar.

Min Følgesvend er nær,
Han, som end aldrig stod bag disse Træer.

Sammiel.

Hvad vil han da?

Kaspar.

Troldkugler kun, i hvor han faaer dem fra.

Sammiel.

Sex saarer;
Syv daarer.

Kaspar.

Dit er det sidste Skud.
Med rædsomt Knald træf du dermed hans Brud!
Rasende da fortvivler han,
Han og den Gamle.

Sammiel.

Hun ei straffes kan.

Kaspar.

Er han dig ikke nok?

Sammiel.

Den Tid den Sorg.

Kaspar.

Dog faaer jeg Frist?
Tre Aar endnu paa Borg,
Saa bringer jeg dig Byttet vist.

Sammiel.

Velan! Men ved Helvedes Flammer,
Imorgen han eller du.

(Tordenbrag, som gienlyder i Fieldet. Sammiel forsvinder. Ogsaa Dødningehovedet med Daggerten er sunken i Jorden; istedet derfor, seer man en lille Arne med en Kuldild, og Riisqviste ved Siden).

(Kaspar staaer op og tørrer Sveden af sin Pande. Strax derpaa bliver man Max vaer paa Fieldene i Baggrunden; siden Sammiel).

Kaspar

(efterat han har seet sig om og er bleven Kulilden vaer)

Upaaklagelig Opvartning. (Han tager sig en Slurk af sin Jagtflaske) God Taar, Sammiel! Han har bragt mig Blodet i Kaag. Men hvor bliver nu Max af? Skulde han svigte sit Løvte? Hielp nu, Sammiel!

(Han gaaer ganske hierteklemt frem og tilbage. Kulilden truer med at gaae ud igien. Han knæler ned, lægger nogle Riisqviste til og blæser. Uglen og de andre Fugle løfte deres Vinger paa Grenene og sprætte, som om de vilde vifte til Ilden. Ilden ryger og knittrer).

Max
(stirrer fra Fieldet ned i Afgrunden).

Ha, rædsom brat
Er Dybets Afgrund, fyldt med Nat.
Fast Øiet troer,
At stirre ned, hvor Satan boer.
Indsvøbt er Maanen tykt i Dunster,
Som Kul de sorte Skyer staae.
Kun Giøglerie og Dievlekunster
Sig rører i hver Vraa.
Og her — Hu, hu —
Kun sprætte Mørkets Fugle nu.
Rødgrønne, fæle Green udstrækker
Mod mig sin Kæmpehaand,
Nei, — bæver end min Aand —
Jeg vil! — Det mig ei meer forskrækker.
(Han klavrer ned og nærmer sig Kaspar).

Kaspar
(staaer op og bliver ham vaer).

Tak Sammiel! Jeg har vunden Spil. (Til Max) Kommer du endelig, min Bro'er? Det var ikke smukt, at lade mig vente saalænge. Seer du ikke, hvor jeg har havt travlt for din Skyld?

(Han har viftet til Ilden med Ørnevingen, og holder den nu henimod Max, mens han taler til ham).

Max

(stirrer paa Ørnevingen og bedækker sin Pande med sin Haand).

Jeg nedskiød Ørnen fra høien Sky,
Min Lod er kastet, jeg kan ei flye.

(Standser atter og stirrer forfærdet hen mod de ligeoverfor gabende Fielde).

Vee mig!

Kaspar.

Saa skynd dig dog! Tiden er kostbar.

Max.

Hvor kommer jeg frem?

Kaspar.

Harehierte! Du klavrer jo ellers som en Steenbuk.

Max.

See hisset! See!

(Han peger hen paa Klippen i Maanskinnet. Man seer en hvidslæret Skikkelse, som vrider sine Hænder).

Hvor Stien gaaer,
Min Moders Gienfærd staaer.
Saa laae hun som Liig!
Saa vinker hun mig!
Mig varer den skiælvende Aand;
Med Vink af sin Haand.

Kaspar (sagte).

Hielp nu, Sammiel! (høit) Dumme Strezer! Ha, ha, ha! See dig dog ret for endnu engang, at du kan indsee din egen Daarlighed.

(Den tilslørede Skikkelse er forsvunden. Max seer Agathes Skikkelse, med flagrende Lokker, sælsom pyntet med Løv og Halmstraae. Hun ligner fuldkommen en Vanvittig, og lader til at ville styrte sig ned i Vandfaldet).

Max.

Agathe jeg nedspringe saae!
Derned jeg maa.

(Skikkelsen er forsvunden. Max er klavret heelt ned. Maaneformørkelsen begynder).

Kaspar (spodsk afsides).

Det haaber jeg ogsaa.

Max (heftig til Kaspar).

Her er jeg. Nu sig mig mit Hverv!

Kaspar

(rækker ham Flasken, som han ikke tager imod).

Tag dig først en Taar! Natteluften er kold og raae. Vil du selv støbe?

Max.

Nei, det er mod Aftalen.

Kaspar.

Fat Mod! Træd i Kredsen! Den er en Kobbermuur mod alle Aander, fra Firmamentet af, indtil den dybeste Afgrund. I hvad du saa faaer at høre og see, forhold dig rolig. (Med en understrykt Gysen) Kommer der maaskee en Fremmed, for at hielpe os, — hvad rager det dig? Kommer

der ellers nogen? Hvad siger det saa videre? En klog Mand lukker et Øie i, ved slige Leiligheder.

Max (træder ind).

Hvad vil Enden blive herpaa?

Kaspar.

Den ene Villighed er den anden værd. Ikke uden Modstand skiænke de usynlige Hærskarer de Dødelige deres Skatte. Skulde du see mig bæve, da spring mig til Hielp, og raab med, hvad du hører mig raabe. Ellers ere vi om en Hals. (Max vil indvende noget) Stille! Øieblikket er kostbart. (Maanen er paa lidet nær ganske formørket; Kaspar tager Smeltediglen) Pas nu paa, at du kan lære mig Kunsten af. (Han tager Sagerne af sin Taske og komme dem i, lidt efter lidt) Her er først Blyet. — Lidt stødt Glas af en knækket Kirkerude; dem finder man overalt. Noget Qvægsølv. Tre Kugler, som alt have truffet eengang før. Det høire Øie af en Vibe, det venstre af en Los. *Probatum est.* Og nu skal Kuglerne signes. (Han bøier i tre Mellemrum sit Hoved mod Jorden).

Skytte, med din Mørkheds Vagt,
Sammiel, Sammiel giv Agt!
Staa mig bi, med trofast Vagt',
Til min Trolddom er fuldbragt.

Urt og Bly mig her indvie!
Salv det — tre Gange, syv og ni! —
At os Kuglerne staae bi,
Sammiel ov dit Koglerie!

Blandingen i Digelen begynder at syde, en Røg opstiger, Storm og Uveir nærme sig. Kaspar støber, lader Kuglen falde af Formen og raaber: Een. Gienlyd gientager: Een. Stormen bliver stærkere. Kaspar tæller: To. Gienlyd: To! Sælsomme Skovspøgelser lader sig tilsyne. Kaspar studser, men fatter sig og tæller: Tre. Gienlyd som før. Et underjordisk Bulder høres. Kaspar tæller ængstelig Fire. Gienlyd: Fire. Man hører Pidskeknald og Hundeglam, den vilde Jægers Jagt. Kaspar tæller ængstelig: Fem. Gienlyd: Fem. Hundeglam og Hvrindsken. Blege Jægerspøgelser i hvide flagrende Flor træde frem og sigte med deres Bøsser paa Kaspar og Max.

Kaspar.

Vee os! Den vilde Hær! —

Frygtelig Sang.

Fra Bierg og Dal, fra Kløften brat,
Fra Dug og Taager, Storm og Nat,
Fra Huler, Moser, Grubebrud,
Fra Ild og Luft, fra Regn og Slud,
Allo! Allo! Vau, vau!

Kaspar.

Sex! Vee mig.

Gienlyd:

Sex. Vee dig!

(Himlen fortner, det vorder bælmørkt. Frygtelige Lyn Slag i Slag, Regnen skyller ned. Blaae Flammer stige op af Jorden).

Kaspar (raaber fortvivlet).

Sammiel, Sammiel, Sammiel, Hielp! — Syv! — Sammiel!

(Han styrter til Jorden).

Max

(forfærdet, gientager ubevidst Kaspars Ord)

Sammiel!

(I dette Øieblik beroliges Naturen; Maanen skinner igien, og den store Jæger staaer for ham).

Sammiel.

Her er jeg. Hvad vil du mig?

Max (styrter til Jorden).

Sammiel (med et stolt Smil).

Svage Dødelige!

(Teppet falder).

Tredie Akt.

Jagtmusik høres. To fyrstelige Jægere. Siden Max og Kaspar; siden endnu en Jæger.

Første Jæger.

Herligt Veir til Jagten.

Anden Jæger.

Det havde jeg aldrig troet. I Nat var det et Gudsveir.

Første Jæger.

Især skal den Onde have drevet sit Spil i Ulvesvælget.

Anden Jæger (leende).

Det er nu eengang for alle hans Oldemoders Lystslot.

Første Jæger.

Der har været en Orkan! Bomstærke Stammer ere splintede i Stykker som Rør, og strække deres Rødder mod Himlen.

Anden Jæger.

Ja ja! Man veed nok hvem der har hiemme der.

Første Jæger.

Det er ikke at spøge med. Lad os gaae!

(Max kommer noget varm med Kaspar).

Første Jæger

(til ham i Forbigaaende).

God Dag!

Anden Jæger

(tager Hatten af for Max).

Til Lykke, Herr Expectant!

Max.

God Jagt!

Anden Jæger

(i det han holder den første tilbage, og peger paa Max).

Hør! Du maa være høflig mod ham der. Det er en Allerhelvedeskarl! — Han har giort tre Skud. Een af os kan ikke see, endsige træffe saa langt. Hans Durchlauchtighed er ganske forhippet paa ham. Lykkens Hiul dreier sig dog forunderligt. Gaaer det saadan frem, kan han endnu leve den Dag, at han er Jægermester.

Første Jæger.

For mig gierne. Kom!

(De gaae).

Max (til Kaspar).

Vel at vi ere allene. Har du endnu nogle Lykkekugler? Giv hid!

Kaspar.

Hvad for noget? Tænk dig ret om! Tre tog jeg, og fire gav jeg dig. Kan en Broder dele ærligere?

Max.

Men jeg har kun endnu een tilbage. Fyrsten havde faaet Øie paa mig. Tre Skud har jeg giort til hans høieste Beundring. Hvad har da du brugt dine Kugler til?

Kaspar

(tager to Skader ud af sin Taske og kaster dem hen i en Buskk).

See der! To Skader har jeg skudt.

Max.

Er du fra Forstanden?

Kaspar.

Det morer mig, at lange saadan en Galgefugl ned i Flugten. Hvad rager den hele fyrstelige Jagt mig?

Max.

Saa giv mig den Tredie!

Kaspar.

Da var jeg en Nar. Jeg har een endnu og du har een endnu. Giem den til Prøveskudet.

Max.

Giv mig den Tredie af dine.

Kaspar (kold).

Nei jeg giør ikke.

Max.

Kaspar!

Den tredie Jæger (kommer).

Hans Durchlauchtighed spørger efter dig. Kom paa Øieblikket! Der er opstaaet en Strid om hvor langt du kan ramme med din Bøsse.

(gaaer).

Max.

Strax! (heftig til Kaspar) Giv mig den Tredie!

Kaspar.

Ikke om du græd Milekul.

Max.

Skurk!

(gaaer).

Kaspar.

Lad saa være! Nu vil jeg skynde mig at skyde den Siette bort. Den Syvende giemmer han sikkert til Prøveskudet. Sex saarer! Syv daarer! Vel bekomme!

(I det han sigter gaaer han ud; man hører et Skud knalde bag Skuepladsen).

Agathes Værelse.

Gammeldags, men nydeligt. Et lille Bord staaer udsmykt som et Alter, med en Blomsterskaal fuld af hvide Roser.

Agathe

(allene, i blændende hvid Brudedragt med grønne Baand, staaer for Alteret med vemodig Andagt).

Og visner end den rene Lilie,
Ei Jorden dræbe kan dens Frø;
Der raader dog en hellig Villie,
Hvad Himlens er, kan ikke døe.
Ei Dydens Spire vorder qvalt,
Et kiærligt Væsen styrer alt.

Og mig Alfader vil bevare!
Han er mit Haab, min faste Borg.
Og truer mig end Dødens Fare,
Det fylder ei mit Bryst med Sorg.
Han som har Havets Draaber talt,
Hans Faderøje skuer alt.

Anna

(kommer, ligeledes landlig smykket).

Alt færdig? Ei hvor nydelig! Men du er saa vemodig. Jeg troer endog du har grædt?

Nu! Brudetaarer og Morgendug tørres snart, siger man. Skiøndt Gud veed, det har regnet nok i Nat. Ofte troede jeg Stormen vilde blæse det gamle Jagtslot reent overende.

Agathe.

Og i det græsselige Veir var Max i Skoven! Desuden har jeg havt saadanne ængstlige Drømme.

Anna.

Drømme? Jeg har altid hørt, at hvad man drømmer Natten før sit Bryllup, maa man lægge Mærke til. Man skal ordentlig kunne forudsee det hele tilkommende Ægtestandsveir af slige Drømme; ligesom naar Svalerne flyve høit eller lavt. Hvad drømte du da?

Agathe.

En underlig Drøm! Mig tyktes jeg var en hvid Due, og fløi fra Green til Green. Max sigtede paa mig, jeg styrtede ned. Men nu var den hvide Due forsvunden, jeg var atter Agathe, og en stor sort Rovfugl væltede sig i sit Blod.

Anna (klapper i Hænderne).

Allerkiæreste, Allerkiæreste!

Agathe.

Hvor kan du dog glæde dig over sligt?

Anna.

Nu, det lader sig jo altsammen let forklare. Du syede endnu i Aftes silde paa din hvide Brudekiole, og tænkte vist, før du sov ind, paa din Stads. Der have vi den hvide Due. Du blev forskrækket for Ørnevingen paa Maxes Hat; du er desuden altid meget bange for Rovfugle. Der have vi den sorte Fugl. Er jeg ikke en duelig Drømmetyderske?

Agathe.

Dertil giør dig dit Venskab for mig, du kiære, muntre Barn. Men ligemeget! — Har du aldrig hørt at en Drøm gik i Opfyldelse?

Anna (sagte).

Det er en Jammer! Kan der da ikke falde mig noget ind, at muntre hende med? (høit med paataget Ærbarhed og Frygt) Undertiden kan der dog vel være noget i. Jeg har selv engang oplevet et gyseligt Eventyr:

Engang i Drømme salig Moster
Saae angest hendes Dør gik op.
Og det var intet Hiernefoster,
Det var et Spøgelse med Krop.
Med fæle Spektakler,
Med Øine som Fakler,

Med raslende Kiede,
Heel nær allerede
Hvor Mosteren laae.
(Jeg mener vor Tante,
Som ei var en Fiante.)
Det stønned Ak saa huult, det sukked Ak saa fælt.
Hun korsed' sig snelt;
Og skreeg med ængstligt bange Sind:
"Susanne kom ind!..
Da kom Pigen med Lys,
Og — tænk dig kun,
Men angst dog ei gys —
Og — i Nattens Stund
Den Aand var — Karo vor Lænkehund!

(Agathe vender sig fortrydelig bort).

Anna (venlig).

Du vredes nu?
Min Spøg dig saarer?
Jeg føler ømt, som du;
Men sømmer sig en Brud vel Taarer?

At hun græder
Slet kun klæder
Deilig Brud til Bryllupsfærd;
Hun maa funkle,
Plat fordunkle,

Sødt behage,
Snelt indtage,
Alt i hendes Trældom drage,
Hvad sig vover hendes Skiønhed nær.

Lad i Klostersæde
Stakkels Nonne græde!
Du gaaer Glædens Rosenvei.
Snart er tændt hver Høitidskierte,
Hierte banker snart ved Hierte;
Hulde Pige, græm dig ei!

Nu maa jeg ogsaa strax hente dig Krandsen. Den gamle Else har nylig bragt den med fra Byen, og jeg Glemsomme har ladet den ligge dernede. Stille, der ere alt Brudepigerne.

Brudepigerne (træde ind).

Anna (i det hun gaaer).

God Morgen, kiære Børn! Synger kun Eders Vise for Bruden! Jeg kommer strax igien. (gaaer).

Folkesang.

En Brudepige.

Vi binde dig din Jomfrukrands,
Med Silke, som blaae Violer,

Vi føre dig til Spil og Dands,
Hvor snart din Glæde straaler.

Chor.

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

Lavendel, Myrter, Thymian
I Urtegaarden trives.
Naar kommer dog den Fæstemand,
Han, som skal Krandsen gives?

Chor.

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

I syv Aar spandt hun trolig tit
Den gule Hør fra Rokken;
Nu Linet er som Sneen hvidt,
Og Krandsen trind om Lokken.

Chor.

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

En Brudepige.

Og da den vakre Frier kom,
Indtog ham hendes Dyder;
Derfor til Kirkens Helligdom
Nu hende Krandsen pryder.

Chor.

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

Anna (træder ind, med en rund Æske ombunden med Seglgarn, og synger med, i det hun løfter Æsken i Veiret):

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

Nu, her er jeg igien. Men det var ikke langt fra, jeg var snublet. Tænk engang, Agathe! Den gamle Herr Kuno har atter spøget.

Agathe (beklemt).

Hvad siger du?

Anna.

At jeg nær havde brukket min Hals over det gamle Skilderie. Det er i Nat andengang faldet ned fra Væggen, og har taget et dygtigt Stykke Kalk med. Rammen er der ikke Heelt af.

Agathe.

Næsten kunde det ængste mig. Han var vor Stammefader!

Anna.

Du skjælver ogsaa for en Æddekop. I en saadan Nat, hvor alle Stolper knage; er det da at undres over? Desuden fører jeg heller ingen væg-

tig Hammer, og det gamle Søm var ganske rustent. Nu rask! Synger endnu engang Slutningen af Visen.

(Hun klipper Seglgarnet over, knæler spøgende ned for Agathe, og rækker hende Æsken).

Alle (undtagen Agathe).

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

Agathe
(aabner Æsken og farer forfærdet tilbage).

Gud!

(Alle de andre, undtagen Anna, som knæler endnu, fare ligeledes forskrækkede tilbage).

Anna.

Nu hvad er der da?

Agathe
(tager Kraudsen ud, det er en Liigkistekrands af Sølvblik).

Anna (selv forfærdet).

En Liigkistekrands! (springer op og skiuler sin Sindsbevægelse) Nei det er da heller ikke til at holde ud; der har den gamle halvblinde Kiærling, eller ogsaa Kræmmeren, taget en feil Æske. (Brudepigerne see betænkeligt paa hverandre, Agathe folder sine Hænder og stirrer til Jorden) Men hvad gribe vi nu til i en Hast? (Hun lukker Æsken i og sætter den hurtig tilside) Bort med den! En Krands maae vi have!

Agathe.

Maaskee er det et Vink fra Himlen. Den fromme Eremit gav mig disse Roser, med en alvorlig, udtryksfuld Mine. Vinder mig Krandsen af dem! Saavel i Liigkisten som for Altret, sømmer det sig en Jomfru at bære hvide Roser.

Anna

(tager hurtig Blomsterne ud af Skaalen, ryster Vandet af, slynger dem til en Krands, og sætter den paa Agathes Hoved).

Et herligt Indfald! De slynge sig af dem selv til en Krands, og klæde dig deiligt. Men lader os nu ogsaa gaae. Vore Ledsagere blive ellers utaalmodige. Synger! Synger!

Brudepigerne og Anna

(med dæmpet Røst, i det de gaae bort).

Skiønne, grønne Jomfrukrands!
Silke, som blaae Violer.

Aaben Plads i Skoven.

I Baggrunden det fyrstelige Telt, hvor man seer et stort Taffel; **Ottokar** med sit Jagtfølge reiser sig og gaaer ud, alle med Glas i Haand; **Kuno** er med i Følget; **Max** noget

afsides, støtter sig grublende til sin Bøsse. Kaspar lurer bag et Træ. Siden Agathe, Anna, Eremiten, Brudepigerne og Bønderfolk.

Chor

Hvad ligner vel Jægernes festlige Glæde,
Naar Druerne rødme fra blanke Pokal,
Ved Klangen af Hornet, i Skovenes Sæde,
Naar Hiorten er fældet i Krat og i Dal?
En kongelig Morskab, en Gammen for Helte,
Paa buskede Sletter, i Fieldkløften trang.
Det krydrer vort Maaltid i luftige Telte,
Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

Diana! i Natten dit Maaneskin lyser;
I Solen husvaler os kiølige Træer.
Det Vildsvin, den Ulv, hvorfor Landsbyen gyser,
Dem fælde vi trodsigt med blinkende Spær.
En kongelig Morskab, en Gammen for Helte,
Paa buskede Sletter i Fieldkløften trang.
Det krydrer vort Maaltid i luftige Telte,
Og Gienlyd gientager den seirende Sang.

(De klinke og drikke).

Ottokar.

Og dermed være vort Maaltid endt, ædle Venner og Staldbrødre! Nu til noget Alvorligere. Jeg er vel tilfreds med Eders Valg, gamle ærværdige Kuno! Den Svigersøn, I har kaaret, behager mig.

Kuno.

Jeg kan i enhver Henseende give ham det bedste Vidnesbyrd; og sikkert vil han stedse stræbe at fortiene Eders Naade.

Ottokar.

Det haaber jeg ogsaa. Siig ham, at han holder sig færdig.

(Kuno gaaer hen og taler med Max).

Kaspar (sagte).

Hvor bliver dog Voxdukken af? Hielp nu Sammiel!

(Han klavrer op i et Træ og seer sig om).

Ottokar.

Hvor er Bruden? Jeg har spurgt mig for om hende, og man har rost hende saameget. Jeg længes efter at see hende.

Kuno.

Eders høie Forfædre liig', har I stedse viist mig og min Slægt stor Bevaagenhed.

Max

(holder Kuglen i den hule Haand og stirrer stivt hen for sig).

Dig har jeg sparet, Ufeilbare! Lykkens Kugle! Men du nedtynger min Haand med Centnervægt.

Kuno.

Det kan ikke vare længe, før min Datter kommer; men, hvis Eders Durchlauchtighed naadigst vil bønhøre mig, saa lad ham skyde Prøveskudet, før hun kommer. Den stakkels Knøs har paa nogen Tid, alt som hans Skiæbne nærmede sig sit Udslag, havt særdeles Uheld. Jeg frygter, Brudens Nærværelse kunde bringe ham i Forvirring.

Ottokar (smilende).

Han lader rigtignok ikke til at have koldt Blod nok endnu, for en Jæger. Medens jeg langt borte lagde Mærke til ham, giorde han tre Mesterskud; fra det Øieblik, jeg lod ham kalde, har han stedse skudt forbi.

Kuno.

Jeg kan ikke nægte det! Og dog var han før af Alle den bedste Skytte. Forresten tænker jeg beviser Jægeren vel ogsaa sin Duelighed bedst paa selve Jagten.

Ottokar.

Hvem veed, hvor roligt vi to havde sigtet, paa vor Bryllupsdag, Fader Kuno. Imidlertid — gamle

Skikke maa man agte. Desuden (smilende og høit, for at Max skal høre det) har I jo en ældre Jæger, i Eders Tieneste, Kuno, som, i det mindste hvad Aarene angaaer, burde have Fortrinet.

Kuno.

Han, naadigste Herre? — Tillad mig —

Max (sagte).

Kaspar har maaskee endnu sin sidste Troldkugle! — Han kunde vel endogsaa — (lader hurtig og kommer Kuglen i Løbet) Nu, og aldrig meer.

Ottokar.

Det er kun for at hylde den gamle Skik, og for at retfærdiggiøre min Yndest. (Bliver Max vaer og vender sig til ham) Velan, unge Skytte! — (Følget træder tilbage og stiller sig forventningsfuld til den ene Side).

Ottokar (seer sig om).

Seer du den hvide Due paa Grenen hist? Det er et let Vilkaar. Træf den!

(Max sigter paa et Træ, i Nærheden af det, hvor Kaspar er krøbet op; i det han vil trykke løs, kommer Agathe under Træet med sit Følge og raaber: "Skyd ikke! jeg er den hvide Due!" Kaspar skynder sig at stige ned. Bossen skiælver i Maxes Hænder, den gaaer af. Kaspar og Agathe udstøde begge et Skrig og styrte til Jorden. Eremiten, en ærværdig Olding i brun Kiortel, med langt Sølvskiæg, træder et Øieblik frem bag Træerne, betragter Agathe og Kaspar

og trækker sig tilbage igien. Alt dette skeer i et Øieblik).

Nogle.

Hvilket Skud!
Han traf sin egen Brud.

Andre.

Fra Træet faldt Jægeren ned.

Atter Andre.

Vi vove knap derhen at see.
O Skiæbne rædsom! O Vee!

Chor.

Vore Hierter-bange bæve,
Har slig Rædselsdaad vi seet?
Øiet did vi ængstligt hæve.
O min Gud, hvad er der skeet?

(Ottokar og hans Følge nærme sig Agathe; nogle Jægere omringe Kaspar. Agathe bliver af Anna, Brudepigerne og nogle Bønderfolk bragt hen paa en Græsbænk i Forgrunden; alle ere beskiæftigede med hende, Max ligger paa Knæe for hendes Fødder).

Agathe
(vaagner af en dyb Afmagt).

Hvor er jeg?
Ha — drømte jeg og sov?

Anna.

O fat dig dog!

Max og Kuno.

Hun lever!

Nogle.

Alfaders Tak og Lov!
Hun aabner atter Øiet.

Andre
(som omringe Kaspar).

Sig denne krymper bøiet.
Hans Hierteblod udrandt.

Kaspar (med Krampetræk).

Til Hielp hist Eremiten kom.
Ha Himlen vandt!
Jeg skiælver for min Dom.

Agathe
(fatter sig og staaer op).

Jeg lever end! Jeg af min Skræk mig fatter.
Du aander frit, mit bankende Bryst!

Kuno.

Hun aander frit.

Max.

Hun smiler atter.

Agathe.

O Max!

Max.

Du lyder, søde Røst!
Agathe! Du lever end?

Kaspar
(opdager Sammiel, som, useet af alle de andre, staaer lige bag ved ham).

Du Sammiel, alt nu?
Saa holdt mig da dit Løvte du?
Ha tag dit Rov! jeg trodser dig i Døden. —
Fortvivl, min Siæl! fortvivl!

(Han døer under voldsomme Krampetræk; Sammiel forsvinder).

Nogle (med Gysen).

Ha — det var da hans Bøn i Døden!

Kuno.

Han var en ussel Niding kun,
Han fandt sin Straf i Dødens Stund.

Andre.

Fortvivlet han i Græset beed.

Atter Andre.

I hørte, han lod Dievlen raade.

Ottokar.

Gaaer! Kaster ham i Ulvesvælget ned.

(nogle Jægere bortbære Liget; Ottokar til Max)

Kun Du kan løse denne Gaade.
En rædsom Udaad alting spaaer;
Vee dig! hvis du os alt ei strax tilstaaer.

Max.

Ak, værd jeg er ei Eders Naade.
Den Dødes List mig skiændig sveg;
Saa jeg forfert lod Helved raade,

Og bort fra Pligt og Fromhed veeg.
De Kugler, som i Dag jeg skiød —
Troldkugler var det, som med Hin jeg giød!

Ottokar (i Harme).

Saa fly! og aldrig kom tilbage!
Nærm dig ei tiere dette Land.
Fra Himlen Helved bort maa drage;
Steds har du tabt hin Lilievand!

Max.

Retfærdig Vrede!
Jeg tør ei bede.
Ak, svag jeg var, men dog en Niding ei.

Kuno.

Han veeg ei før fra Dydens Vei.

Agathe.

O riv ham ei af mine Arme.

Jægere.

Steds var han flink; har Kraft og Mod.

Bønder.

Og han var altid tro og god.
O Naade Herre, Jer forbarme!

Ottokar.

Nei!
Agathe faaer en Usling ei.

(til Max)

Fly! evig fly min Vrede, fiern!
Her venter Fængsel dig og tunge Jern.

Eremiten

(træder frem, alle vige ærbødigt tilbage og hilse ham ydmygt, selv Fyrsten blotter sit Hoved).

Hvo dømmer ham saa strængt i Bånd?
Et Feiltrin — har det slig en Straf fortient?

Ottokar.

Hvad vil du, hellige Mand!
Hvis sieldne Dyd er vidt bekiendt?
Velkommen vær, du fromme Herrens Søn!
For mig et Bud var steds din Bøn.
Vær du hans Dommer! Dig vi skylde
Din Villie troe at hylde.

Eremiten.

Afskaf da nu for steds hint Prøveskud!
(Med et strængt Blik paa Max)
Han der — har syndet svart mod Gud!
Dog før uskyldigt var hans Liv;
Et Prøveaar endnu ham giv!
Blier han da reen, som før, i Daad og Aand,
Saa løn ham med Agathes Haand.

Ottokar.

Dit Ord er nok for mig;
Thi Gud har talt af dig.

Alle.

Hil vor Beherſker! tillidsfuld han troer
Den fromme Viſes Faderord.

Ottokar (til Max).

Vel! ſtaaer du reen, ſom Gubben her har ſagt,
Saa knytter ſelv jeg eders Pagt.

Max.

Min Fremtid ſkal mig ei bedaare,
Ei Laſtens Rod i Hiertet groer.

Agathe.

O læs min Tak i Øiets Taare!
Den matte Læbe mangler Ord.

Eremiten.

Naaden kun herſker hiſt over Stierner;
Thi bør ſig Fyrſter Naadens Glands.

Kuno (til Max).

Naar du dig ei fra Uſkyld fierner,
Da binder du din Lykkes Krands.

Anna (til Agathe).

Naar Vaaren ung tilbagevender,
Jeg ſmykker atter dig ſom Brud.

Eremiten.

Men nu opløfter Eders Hænder
Med Tak til Uſkylds Værner: Gud!

Chor.

Ja lad os mod Himlen opvende vort Øie,
Og fromt og hengivent kun stole paa den.
Hvo reen er af Hiertet, ham frelser den Høie,
Til ham vender Haabet livsaligt igien!

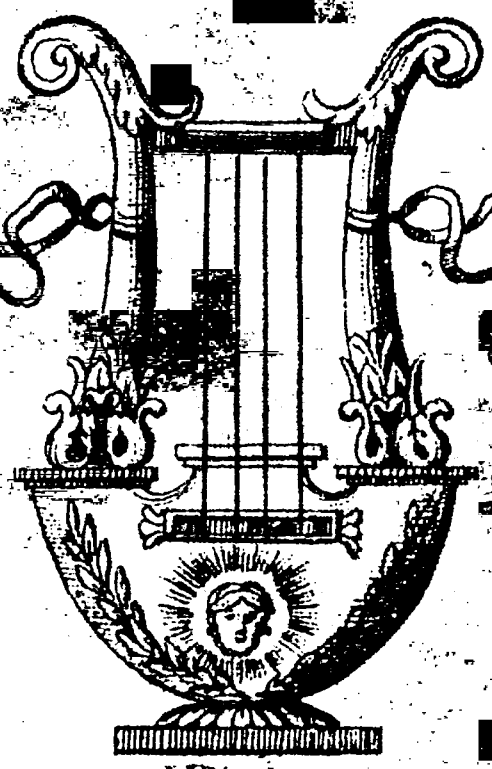

J. Flint sc.

MKR